

МИЗИЯ

ДВУСЕДМИЧЕНЪ ЛИСТЪ

АБОНАМЕНТЪ ПОЛУГОДИШЕНЪ 20 ЛВ.

ЗА ОБЯВИ СЕ ПЛАЩА:

Първа публикация на см. 2 1-20 лв.

Всѣка слѣдваща на см. 2 1— лв.

ОТДѢЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Всичко се изпраща:

Редакция „МИЗИЯ“ — Плѣвень.

Година I, брой 5.

Редактира комитетъ

Плѣвень, 3 юний 1922 год.

ТРѢБВАТЪ НИ ИДЕАЛИ

Отъ три години насамъ страната ни е унижена, опропадена, разорена. Народътъ стои на колѣнѣ прѣдъ тъмнитѣ рѣчи на демагогитѣ. Въ днешното врѣме на апатия и разочарование, изпълнено съ катастрофалнитѣ послѣдици на кървавата война, съ стопански и политически кризи, съ тежъкъ и непоносимъ животъ, съ настѣпилата развала и поквара на нравитѣ — въ това незапомнено по своята размирность врѣме, дали е удобно да се говори за идеали, които да ни откриятъ картината на единъ възвишенъ духъ, на благородство и чистота въ характера, на сърдечно чезнене за нѣщо велико, на самопожертвуване, за да се търси и намѣри въ мрака лъчезарната струя, която да освѣти цѣлия народъ, цѣлото поколѣние и да му посочи единъ щастливъ пѣтъ въ живота?

Чувствуваме наоколо тежкия отпечатѣкъ на една мъчителна болестъ, която се отразява въ липса на духовенъ животъ, въ отсъствие на идеали и въ людѣ стремежъ отъ всички страни за насищане само това, което е животинско у човѣка.

Духовниятъ погромъ, който настѣпи въ страната, продължава да ни гнѣти.

Тѣмко за това намъ ни трѣбватъ идеали, които да подигнатъ духа. Беззавѣтнитѣ и самопожертвувателни борци за тѣзи идеали не могатъ да бждатъ други, освѣнъ пламеннитѣ и млади идеалисти, на които принадлежи всичко въ миналото и които зове бждащето.

Искрата, що тлѣе въ всѣка младежка душа, носи името идеалъ. Тя стои скрита въ дълбочинитѣ на човѣшката душа, обаче обладава омагьосаната сила да праща неизчерпаеми лъчи, будящи изпадащата въ покой енергия, да я сгрѣва за нови подвизи и да ѝ освѣтлява пѣтя. Безъ този първоизточникъ всички сили, духовни и физически, оставатъ безъ импулсъ, безъ двигателъ, безъ дѣятелность и творчество. Това е значението на идеала за едно общество, нация, човѣчеството. Безъ него всичко ще бжде въ неведение, тъмнина и мизерия. Идеалътъ — това е оплодотворителътъ на всички животворни елементи, вложени въ природата на човѣчеството.

Обширни повѣствования за магическа сила, що създава идеалътъ, историята ни разправя на всѣка страница. Изпадала много пѣти въ робство, България се е възраждала наново, щомъ първитѣ лъчи на народния идеалъ почваха да огрѣватъ българския хоризонтъ.

Идеализмътъ нѣма възраст, както и младостъта не се ограничава само въ годинитѣ, понеже е вѣчна, като самия животъ.

Ние съ право се обръщаме къмъ младежъта, когато говоримъ за идеализмъ, защото, тя, която нѣма опитността на старитѣ и уроцитѣ на тѣхнитѣ прѣживѣвания, обзета въ своя устремъ къмъ възвишеното, дава живота си въ борбата беззавѣтно за идеала, който си е въздигнала като кумиръ.

Младиятъ духъ не се чувствува обвързанъ съ веригитѣ на живота. Младежътъ не се бори за съществуването си, а за онова възвишено нѣщо, което е свързалъ съ своята плѣтъ и кръвъ и което е назовалъ свой идеалъ и осъществяването на което, той счита за най-голѣмо благо на ближния си, на обществото, на цѣлия народъ. Въ тази негова прѣданна и самоотвержена борба, въ това негово безкористно и любвеобилно тикане народа напредъ къмъ по-хубавото и по-възвишеното е и она идеализмъ който прави самата борба по плѣнителна и самия борецъ по цѣненъ и скѣпъ за обществото.

Тоя идеализмъ трѣбва да обгрѣне сърцата на всички младежи и не само да влѣе една нова струя, въ нашия общественъ животъ, но отъ искра да се разгори въ буенъ пламененъ потокъ всрѣдъ цѣлото общество и да освѣти съвѣститѣ на всички.

Идеалътъ на младежъта нека бжде борба съ насилието, отъ кждѣто и да иде то. Това ще е най-достойния, най-високия за днешно врѣме младежки идеалъ. Младежъта, въоръжена съ тоя идеалъ, ще спаси загиващата, и достойна за по-щастлива участъ, България.

П. Думановъ.

ЦѢНИТЕЛИ НА МУЗИКАТА.

Напоследѣкъ у насъ се чувствува особенъ интересъ къмъ всички видове забави, въ които музиката — било вокална, било инструментална — взима извѣстно участие. Артиститѣ и ония, които смѣтатъ, че иматъ право да се нарекатъ съ това име, се отзоваватъ винаги съ готовность къмъ исканията на широката публика и въ резултатъ на това днесъ навсѣкждѣ чуваме да се говори за опери, оперети, концерти отъ най-разнообразенъ характеръ, варietetа, кабарета, салонни оркестри и др. Погледнато въ количествено отношение у насъ е направено извънредно много, въ качествено — не значително напредѣваме.

Съ тия редове, обаче, не цѣлимъ да разкритикуваме артиститѣ, нито пъкъ да опрѣдѣлимъ, дали всичко, което ни се приподнася подъ името музика, дѣйствително го заслужава, а искаме да се занимаемъ съ отношението на мѣстната публика, като най-близка намъ, къмъ изпълненото, изпълнението и изпълнителитѣ.

Има ли разлика между опера и оперета, между симфоническа, класическа, камерна, салонна и кафешантанна музика? — Това е въпросъ, на който въ чужбина всѣки по-събуденъ човѣкъ ще отговори утвърдително и ще прибави, какво разграничението се подкрѣпя още отъ обстоятелството, че за всѣки видъ музика има специални театри и салони; че никога въ операта не ще чуете куплети, въ концертния салонъ — шансонети, нито пъкъ въ кабарето ще се изпълни нѣкоя ария отъ Парсифалъ, Аида или Бахова кантата.

У насъ, обаче, не само ще чуете, че се дава операта „Царицата на Чардаша“, но и ще го видите напечатано даже въ афишитѣ. И причината за това не трѣбва да се търси въ обстоятелството, че у насъ въ единствения салонъ на читалището гостува Народния драматиченъ театъръ и Гендовъ, Херманъ Грусъ и Свободния театъръ, или пъкъ се празнува нѣкоя еснафска сватба, а въ нашето пълно невѣжество въ областта на изкуствата въобще и на музиката въ частностъ. Защото всѣки смѣта, че щомъ има уши, разбира що е музика; щомъ умѣ да клати въ такта на валса глава — е музикантъ, а ако сина или дъщерята свирятъ на окарина или мандолина и той е въ състояние да не избѣга отъ звучитѣ на тия ухораздирателни инструменти, — той е голѣмъ цѣнителъ и покровителъ на музиката. Докато въ чужбина публиката се мѣни, споредъ това каква е програмата на концерта, или коя опера се дава, стѣнитѣ на нашия читалищенъ салонъ виждатъ едни и сѣщи лица, които слушатъ Пелигрини, гледатъ операта, възхищаватъ се отъ крѣшния сопранъ и пикантнитѣ форми на Мими Балканска, блѣскаятъ се да чуятъ за възраждането въ Флоренция и идватъ въ възторгъ отъ плоскитѣ куплети на Миленковъ.

Ако запитате нѣмеца, французина, англичанина, чеха — работникъ или дребенъ чиновникъ, защо не отиде да слуша толкова прочутата девета симфония на Бетховена, той най-спокойно и съ пълно съзнание ще ви отговори, че тя поради своята сериозностъ е непонятна за него и не ще му достави никаква наслада; за това и той прѣдпочита да иде въ оперетата, или на нѣкоя вечеринка давана отъ дружеството, на което той е членъ, гдѣто програмата е нагодена за неговия вкусъ и умственъ настрой. По сѣщитѣ съображения продавачкитѣ по магазинитѣ, чиновницитѣ и пѣтнитѣ агенти на разни търговски кѣщи, посѣщаватъ прѣдимно вариетѣта; студентитѣ, особено чужденцитѣ (и нашитѣ българи, разбира се!) водятъ своитѣ „симпатии“ на „кино“ и въ разнитѣ барове. А всички ония, които могатъ да се нарекатъ интелигенти, пълнятъ театритѣ, когато се даватъ музикални драми и опери, бързатъ да не закѣснѣятъ за началото на симфоническия концертъ и критически прѣглеждатъ програмитѣ на разнитѣ други музикални забави, за да посѣтятъ онова, което най-отговаря на тѣхното умствено ниво. Изпълнителитѣ знаятъ това и винаги спазвайки правилото — споредъ музиката и публиката — избиратъ салона и опрѣдѣлятъ входнитѣ цѣни. Колкото по-лека, по-малко съдържателна е музиката, толкова по-достъпна я правятъ за по-голѣмъ кръгъ слушатели.

Така ли е у насъ? — Надали! Слѣдъ войната въ Плѣвненъ наредъ съ ония, които било по образование, било по обществено положение — съ по-малко право — се числѣха къмъ интелигенцията, се успоредиха разни еснафи и негодници; които като че ли си поставиха за цѣль, да омѣрсятъ съ калѣта, отъ която случайно се издигнаха и отъ която не ще се

никога отгърсятъ, всичко чисто и хубаво, което имаше у насъ; да смачатъ всичко онова, което по силата на своя духъ се стреми да снесе маската на лѣжеинтелигентността отъ подлитѣ имъ, просташки физиономии; да помрачатъ всичко, което би хвърлило свѣтълъ лжчъ върху черното имъ невѣжество. Чули, че хората нѣкъдѣ посѣщаватъ театри, опери, концерти, лекции и тѣ се ширятъ на всѣки спектакълъ безъ изключение. И понеже тѣхната култура не имъ позволява да се издигнатъ много по-високо отъ „Хаджи Минчовата“, „свищовското“, или най-много до „Бѣлая акация“ и тѣй като тѣ могатъ да плащатъ чудовищни суми само за да видятъ хората, че и тѣ сж културни и за да си направятъ кефа, жаднитѣ за лека печалба артисти, бързатъ да се приспособяватъ къмъ тѣхния вкусъ и да имъ угаждатъ въ всѣко отношение. И полека-лека този видъ публика, започва да дава тонъ и истинската интелигенция, бързайки да се покаже възприемчива, харчи осѣднитѣ си срѣдства, за да посѣти всички забави въ духа на врѣмето и само по стара привычка още посѣщава все по-рѣдкитѣ сериозни концерти; бърза да ржкоплѣска на Петъръ Райчевъ и Мими Балканска, на Асѣнъ Кантарджиевъ и Мици Джимъ Стони, на Херманъ Грусъ и нѣкое оркестърче отъ доморасли „виртуози“ на всѣкакви инструменти. И колкото по-долнопробна е музиката, толкова повече се възхвалява; колкото повече възбужда чувствеността, толкова по се прѣвъзнася: похваляватъ пѣвца, защото много „макамлия ги кара“; възхищаватъ се отъ пѣвицата, защото има прѣкрасна фигура и е много елегантно облечена (или съблечена?), дохождатъ до възторгъ отъ „виртуоза“, който изпълнява съ такова очебиенно чувство, че едва ли не лѣга върху пианото; боготворятъ виолониста, защото има прѣкрасни дълбоки очи и толкова очарователни кѣдрици. А проникващиятъ въ душата гласъ на Петъръ Райчевъ, бистрия като кристалъ сопранъ на Морфова, прouchственото изпълнение на Грусъ, или безукоризнената чистота на тона и лекота на лжка на А. Кантарджиевъ — не оставятъ никаква слѣда въ душата, както на парвенюто, така и на интелигенцията. Защото, затвърдило се е у насъ понятието, че музиката е развлечение, а не духовна наслада, че тя не трѣбва да навѣва тежки мисли, а само приятни; защото, пакъ повтарямъ, тя е развлечение, а не изкуство, не творчество. А музика, не откъснала се съ болка и мъка отъ душата на гения-творецъ, не е музика, не е изкуство; тя е занаятъ, профанация, шарлатанство. Сериозната музика, почитатели на която сж всички събудени хора на Западъ, за изпълнението на която се готвятъ съ мѣсеци и години, у насъ се нарича „протестанска“; у насъ тя „мирише на упражнение“ и е скучна, припивателна. Но за да не бждемъ обвинени въ страстие къмъ всичко чуждо, дължни сме да признаемъ, че и въ чужбина сме чували да се говори съ въодушевление за оперетни и кабаретни артисти — да се прѣвъзнасятъ тѣхнитѣ гласове и дарби; да се трогватъ дори до сълзи отъ звучитѣ на нѣкоя ултрасантиментална пѣсенчица съ чувствителенъ текстъ и блудкава мелодия; да идватъ въ възторгъ отъ акробатическитѣ фокуси на нѣкой самозванъ пианистъ, или цигуларъ. Ако, обаче, нашиятъ интелигентъ видѣше, кои се въодушевяватъ, отъ чии очи капятъ тия сълзи, чии уста произнасятъ възторженитѣ похвали и ако въ душата му е останало още малко чувство на собствено достоинство, той би счелъ за свой мораленъ дългъ да плюе отъ омер-

зение и съ отвращение да отмине такъв индивид, когото и безъ това е привикналъ да клейми съ прѣзрителнитѣ имена: еснафъ, негодникъ и т. н. И той ще има право да постѣпи така, защото това сж хора безъ идеали, безъ всѣкаква духовна култура: млади продавачки, занаятчи, празноскитащи гамени, доеждащи трохитѣ на нѣкое жалко наслѣдство, недоучени и неспособни индивиди, стари развратници, хора, въобще, неспособни за каква да е сериозна мисль, съ възгледи и принципи, черпени отъ хрониката и подлистника на вчерашния брой на нѣкой жълтъ ежедневникъ, — съ една рѣчь, ония хора, които се намиратъ на най-фалшивото и най-неопредѣлено мѣсто въ стълбата на културното общество. Такива, именно, сж хората на Запада, които иматъ сжщитѣ възгледи и схващания по отношение на музиката, каквито прѣдодолѣватъ днесъ у нашата интелигенция.

И, ако има нѣщо печално въ всичко това, то е, че все пакъ познаваме хора въ града съ по-високо музикално образование и култура, съзнаващи невѣрнитѣ позиции на нашата публика и фалшивитѣ възгледи на мнозина наши артисти; такива хора, които се възмущаватъ отъ угодничеството прѣдъ тълпата, която днесъ налага своитѣ разбираня и вкусове на хората на изкуството, и тѣ въ най-добъръ случай, само говорятъ съ свои съмишленици нѣйдѣ изъ кюшетата за това зло, по-често търпеливо мълчатъ, а по-нѣкога и сами даже трѣгватъ по тоя опасенъ пѣтъ, по който отъ извѣстно врѣме се движатъ артисти и публика у насъ. Тѣ като че ли нѣматъ смѣлость да издигнатъ гласъ и поведатъ борба противъ профанацията на най-благородното отъ изкуствата; — да разбъркатъ издѣно това застояло блато отъ еснафи, мислеши само за благоутробие то си; да ги събудятъ отъ тѣхния мораленъ сънъ; да имъ отворятъ очитѣ, та да видятъ кое, дѣйствително, е прѣкрасно въ музиката. Може би, тия хора се боятъ, че гласътъ имъ ще остане гласъ въ пустиня!

Ю. Головинъ

ПЛѢВЕНСКИЯТЪ ОКРЪГЪ

Статия втора

Плѣвенскиятъ окръгъ има интересенъ строежъ на повърхнината си. Ако бихте могли да го изгледате на ширъ и дължъ въ всички посоки; ако, издигнати на аеропланъ, високо погледнете разположението му, ще видите чудна панорама! Въ нея художествено се редятъ една отъ друга по-пѣстри, по-привлекателни картини на плодородни полета, на прѣлестни котловини; на сочни, покрити съ разноцвѣтни килими долини, прорѣзани като съ сребърни ленти отъ рѣки; на гористи планински склонове съ дебели сѣнки и бистри студени извори; и на високи шеметни планински чуки, често забулени съ сиво-бѣли вуали — вълнисти облаци. Плѣвенскиятъ окръгъ по своя строежъ е идеално съчетание на разнообразни земни форми, които се различаватъ въ орографно, гидрографно и етнографно отношение.

Най-сѣверната частъ, покрай Дунава, е низка, безгорна. Тя има степенъ характеръ. Пролѣтъ напоявана добрѣ, се покрива съ буйна растителность, съ разкошна трѣва и сочни ниви — жита; а лѣтъ, поради силния слънчевъ пекъ и липса на вода нивитѣ скоро узрѣватъ, трѣвата изгаря и почвата се попукува.

Мизия, год. I брой 5

Колкото, обаче, се отдалечава отъ Дунава, толкова равнината се възвишава и губи своя степенъ характеръ, толкова тя става по-сочна, по-гориста. Богата съ плодородна почва и пригодна за обработване, тази хълмиста частъ дава най-разнообразни земледѣлски произведения (жита, лозя, тютюни, цвѣкло, дини, фуражни растения и пр.), По нея, както и по низката, дунавска частъ пасатъ и я оживяватъ разни стада дребенъ и едѣръ добитѣкъ.

На югъ слѣдва планинската частъ, увѣнчана съ високи върхове, която въ по-достѣпнитѣ си мѣста крие тлѣсти пасища за гоенъ добитѣкъ, изобиленъ дървенъ материалъ, курортни кѣтове (въ Тетевенско и Троянско), водна сила, която чака използване и разни земни богатства.

Ако Плѣвенскиятъ окръгъ изобщо е тъй удобенъ за производство, какви особени земледѣлско-стопанствени блага се изкарватъ отъ него? — Една доброкачествена дунавска царевица и жито, банатски огоени гжски, витска и искърска порода едѣръ рогатъ добитѣкъ, троянска сливовица, която нѣма равна. И не само това — извѣстни сж плѣвенскитѣ американски лозя; долнодѣлбнишкитѣ голѣми и вкусни дини, които намиратъ пазаръ дори въ Цариградъ и даватъ значителенъ годишенъ приходъ; жребци и бичета за разплодъ, които се много търсятъ отъ скотовѣдцитѣ въ цѣла България; кокошки, които иматъ вкусно месо, лесно се развѣждатъ и усилено носятъ яйца; свине, смѣсъ отъ наша и английска порода, овце, мѣстна наша отлична порода, които се много увеличаватъ.

Низката и хълмиста частъ на окръга се прорѣзва отъ централната желѣзопѣтна линия на едно протежение отъ стотина километри — отъ Романъ до Левски. По нея има много гори и спирки отъ кждѣто става товаренето и разтоварянето на стоки и пѣтници и улеснява размѣната. Тя има и клонове, отъ които най-важния е Плѣвенъ — Сомовитъ. Съ него окръга се свързва съ най-важната съобщителна артерия въ Сѣверна България — Дунава. Планинската частъ обаче, е лишена отъ желѣзопѣтни съобщения. Ние особено подчертаваме необходимата нужда отъ построяването за сега поне на слѣднитѣ тѣснолинейки, които да послужатъ като главни артерии въ стопанския животъ на окръга:

1. Романъ — Етрополе, дадена вече на едно дружество на концесия за построяване.

2. Ясенъ — Тетевенъ — планината.

3. Левски — Ловечъ — Троянъ — планината.

Свързани съ желѣзопѣтни линии планинската, хълмистата и низката части на окръга, ще се гарантира взаимодѣйствието, влиянието и допълнението на различнитѣ по природа кѣтове, ще се даде по-силенъ подеъмъ на производителнитѣ сили и блага и значително ще се подигне икономическия просперитетъ на цѣлия окръгъ.

Спиро Георгиевъ

*

Да не знаешъ да понасяшъ бѣдността е срамно. Да не знаешъ да пропѣдишъ бѣдността чрѣзъ работа е още по срамно.

Перикълъ.

Който е билъ на балъ маске, кждѣто всѣки танцува и е любезенъ съ другаръ, когото не познава, има прѣдстава за съврѣменното общество.

КАКЪВЪ Е ДНЕСНИЯТЪ РАПОРТЪОРЪ

Печатът има едно общо наследство: по-лесно експлоатира, отколкото обогатява.

Много вѣстници за да постигнатъ послѣдното правятъ голѣми усилия. Тѣ увеличаватъ броя на своитѣ сътрудници и кореспонденти.

Има вѣстници, които поддържатъ по 60—70 рапортъори. Единствената работа на тѣзи хора е да изпълватъ ежедневно нѣколкото колони, които оставатъ свободни, слѣдъ като се помѣстятъ уводната статия и съобщенията на телеграфнитѣ агенции.

За единъ рапортъоръ не е необходимо да притежава талантъ. Негова длъжностъ не е нито да доставя на редакцията важнитѣ новини (послѣднитѣ се съобщаватъ отъ телеграфнитѣ агенции), нито пъкъ да разсѣждава на дълго върху второстепеннитѣ факти, защото за това нѣма мѣсто въ вѣстници съ 4 страници.

Главната задача на рапортъорътъ е да научава, чрѣзъ връзкитѣ, които си е създадъ и чрѣзъ непрѣстанно тичане, мѣродавнитѣ мнения и интереснитѣ подробности върху събитията на деня. Отъ него се иска да върши двѣ нѣща: да възбужда съ своитѣ новини интересъ у публиката, т. е. да прави сензации и да дѣйствува бърже.

Журналистическото изкуство е една способностъ да се правятъ анкети. Ето защо качествата на Шерлокъ Холмсъ тукъ сѣ необходими. Нахалността и личнитѣ връзки иматъ много по-голѣмо значение, отколкото деликатността и широката култура.

Единъ добъръ рапортъоръ често казваше: — „Рапортъорътъ трѣбва да бжде нахаленъ. Благодарение на моята нахалностъ азъ се налагамъ на вратаритѣ и тѣхнитѣ господари. Отъ по-слабитѣ хора никой не се плаши и затова ги забравятъ въ прѣдверията“.

По-важно за рапортъора е да даде цѣна, да прѣдаде интересъ на една новина, отколкото да я добие. За него нищо не трѣбва да бжде безъ значение. И най-малкитѣ открити подробности трѣбва да прѣдставляватъ за него капиталъ, особено ако той е единствениятъ, които е открилъ тѣзи подробности.

Една банална драма, едно мистериозно изчезване, единъ парижки скандалъ—винаги могатъ да възбудятъ публиката, която има слабостъ да се увеличи отъ романъ-фейлетонитѣ, стига да сѣ поднесени отъ единъ хитъръ рапортъоръ.

Този интересъ къмъ романъ-фейлетонитѣ е причината, щото много често, за съжаление, голѣмитѣ събития отъ обществения животъ и международната политика да се разглеждатъ подъ заглавие „разни“.

Рапортъорътъ трѣбва да се освѣдомява бърже, за да прѣдвари дебнящатъ го конкуренти. Най-лесно новинитѣ могатъ да се добиятъ като не се губи врѣме да се провѣрять. Но това прѣдставлява едно твърдѣ опасно срѣдство. За да постигнатъ успѣхъ рапортъоритѣ трѣбва да слѣдватъ слѣднитѣ двѣ правила:

1. Прѣкалено да бързатъ.

2. Да даватъ значение, което не съотвѣтствува на една банална вече новина.

Докато въ първия случай тѣ рискуватъ да измаматъ публиката, въ втория тѣ явно я измамватъ.

Но, какво отъ това? Касае се не да се освѣдомява публиката, но да се държи въ неизвѣстностъ.

Поднесеното на публиката, жестокосърдечнитѣ журналисти гиздятъ, разбира се, съ езикъ „отъ мѣниста“ — една смѣсица отъ сладкодумството на романтицитѣ и благозвучието на поетитѣ. Тази ужасна смѣсица плѣнява посрѣдствения читателъ, който не познавайки добръ своя езикъ, претендира, че разбира отъ „стилъ“.

Отъ френски: Анг. Симеоновъ.

Горнитѣ редове сѣ взети изъ книгата на извѣстния парижки журналистъ Робертъ де Жувенелъ: „Журнализма въ 20 урока“. Въ тази книга авторътъ откровенно излага ония срѣдства и хитрости, които вѣстниците употребяватъ, за да се харесатъ на публиката и да могатъ да я държатъ подъ своето влияние. Похвално е, че „Мизия“ въ това отношение не слѣдва общия пжтъ, а се държи на нужната висота.

Прѣводача.

ПЕРНОСПОРА

Една отъ най-опаснитѣ болести по лозата е перноспората (*Pernospora viticola* или *Plasmopora viticola*), позната въ насъ подъ името мана или балсара.

Тя е опасна, защото напада всички зелени части на лозата — листа, лѣторасты и гроздето, особено, когато послѣдното е още въ видъ на рѣса и цвѣтъ. Тя се явява малко по-късно на пролѣтъ, макаръ че сѣществуватъ условия при които нейнитѣ спори (кониди) могатъ да покълнатъ и заразятъ листата.

Въ началото на пролѣтъта по листата се явяватъ едни блѣдожълти петна отъ 1 до 2 см. голѣми; тѣзи петна изглеждатъ като маслени (както едно маслено петно върху хартия). Слѣдъ единъ два дни подъ масленото петно се появява бѣлъ прахъ. Споредъ врѣмето, дали то е сухо или влажно, това петно се бърже увеличава и може да обхване цѣлия листъ. Върху листа могатъ да се явятъ 4—5 и повече голѣми петна, а есено врѣме петната сѣ многобройни, но понеже листа е коравъ, тѣ се локализирайтъ обикновено между нервитѣ. Споредъ това дали лозата ражда черно, бѣло или синьо на боя грозде, тѣзи петна се различаватъ по цвѣтъ. Листа прѣзъ пролѣтъта слѣдъ нѣколко дена се заема отъ перноспората, изсъхва, пада и остава само неговата опашка. По рѣсата перноспората образува сѣщо бѣлъ прашецъ и рѣсата изглежда като ли че е посипана съ брашно. Подобенъ бѣлъ прашецъ може да се яви много по-рѣдко и по-слабитѣ лѣторасты; но обикновено по лѣтораститѣ нѣма прашецъ, защото по тѣхъ нѣма дихалца отъ гдѣто да се появятъ споритѣ. Лѣтораста изглежда малко вдлбнатъ, горната тъканъ е здрава, а долната подъ нея е нападната. Лѣтораста получава тъменъ цвѣтъ, по скоро сивъ като олово.

Болѣстъта тѣй бърже се развива по листата, че въ нѣколко дни може да свали всичкитѣ листа и грозде на лозата. Ако врѣмето е сухо, макаръ че листата сѣ заразени, болѣстъта прѣстава да се развива и може да прѣкара 15 и повече дена въ листата безъ да се съмняваме, че листата сѣ нападнати; но щомъ настѣпи влажно врѣме, веднага листата пожълтѣватъ, потъмнѣватъ като изсушени и изсъхватъ. Самия мицелий т. е. концитѣ на тази гжба се движатъ вжтрѣ между клѣткитѣ на листа и

Мизия, год. 1 брой 3

съ помощта на едни смукалца въ видъ на звънче смучатъ сока на клѣтките.

Да се лѣкува нападнатото лозе отъ перноспората е невъзможно, защото гжбата се намира въ вътрѣшността на тъканитѣ, а не както при други болести, гдѣто се намира по повърхността на листата. Отъ долу по листата се вижда бѣлъ прашецъ — това сж споритѣ, които гжбата дава. Мицелия на болестта излиза прѣзъ дихалцата на листа, които се намиратъ отдолу на послѣдния и тамъ мицелиума образува лѣтнитѣ спори. Като паднатъ по листата тѣзи лѣтни спори покълватъ и заразяватъ така лозата.

За да прѣдпазимъ лозата отъ тази болестъ трѣбва да не позволимъ на споритѣ да попаднатъ върху лозовитѣ листа и да ги заралятъ. Явява се въпроса, какъ да запазимъ лозата? Знае се, че споритѣ, като попаднатъ върху единъ лозовъ листъ не могатъ да го заралятъ, но ако има върху листа капка вода, тогава попадналата спора се пуква отъ едната си страна и отъ нея излизатъ нѣколко тѣлца, които иматъ бжбрекообразна форма и сж снабдени съ по двѣ рѣснички, съ помощта на които се движатъ въ водата. Слѣдъ извѣстно врѣме рѣсничкитѣ падатъ и малкитѣ тѣлца (зооспори) прѣставатъ да се движатъ. Тѣ изпускатъ едни малки издатыци т. е. кжлнатъ и прѣзъ дихалцата на листа влиза този издатыкъ (мицели) и така листа се заразява. Като сигурно срѣдство ни остава да отровимъ водата, така че, щомъ попадне спората, да не може да даде зооспори или, ако даде, тѣзи послѣднитѣ да не могатъ да покжлнатъ.

Водата може да се отрови съ много тѣла но тѣзи тѣла могатъ да изгорятъ листата. Най-доброто срѣдство за отравяне на водата за сега сж мѣднитѣ соли — специално мѣдения сулфатъ (синъ камъкъ). Отъ опитъ се знае, че ако се разтвори 1 грамъ синъ камъкъ въ хилядо литри вода, то въ тази вода споритѣ не могатъ да покжлнатъ т. е. 100 милиграма в 100 литра вода. Ако прѣскаме лозята съ такъвъ разтворъ, не можемъ да ги прѣдпазимъ, защото синия камъкъ се разтваря отъ дъжновната вода и върху листата нѣма да остане нищо. По тази причина не се прѣска само съ разтворъ отъ синъ камъкъ и вода. Ако поставимъ 300 грама синъ камъкъ въ 100 литри вода, можемъ да изгоримъ младитѣ листа на лозата; а старитѣ листа могатъ да останатъ здрави до 700 грама въ 100 литра вода. Ето защо се остава въ разтвора отъ синъ камъкъ и вода и гасена варъ, обикновено се остава 1 или 2 кгр. синъ камъкъ и двойно гасена варъ, която не позволява на синия камъкъ да изгаря листата. Сжщеврѣменно синия камъкъ се съединява съ варъта и образува едно съединение — мѣденъ хидратъ, което е много слабо разтворимо въ водата. Той е една пихтийна материя, която се полепва по листата, а отъ дѣйствието на дъжда се разтваря по малко и отравя дъждовната вода. Въ такава вода ако попаднатъ споритѣ на маната, тѣ не могатъ да заралятъ листата.

Но кога трѣбва да прѣскаме? Споритѣ по болестта могатъ да покжлнатъ отъ 7° до 28°, а при по-висока температура загиватъ. При обикновена температура 20° спората за 40 минути дава зооспори и още за толкова врѣме зооспоритѣ покжлватъ, слѣдователно, за да се зарази листа е необходимо часъ и половина. Тази температура се появява прѣзъ мѣсецъ май. По-ранното появяване на перноспората е много рѣдкъ случай. Прѣзъ зимата болестта се запазва чрѣзъ зимни спори.

Мизия, год. I брой 5

Послѣднитѣ даватъ лѣтни спори, които заразяватъ много бърже лозята.

Да кажемъ, че сме прѣскали на 15 — 20 май. Знае се отъ опитъ, както тази година, че лозовитѣ прѣчки растатъ дневно по 5—6 см., т. е. за 10 дни имаме лѣтораста дълги 50—60 см. на които листата не сж покрити съ разтворъ. Вслѣдствие на това се явява нужда, ако врѣмето е влажно 10 — 12 дни слѣдъ първото прѣскане, да се извърши второ прѣскане и 15 — 20 дни слѣдъ второто да се направи трето прѣскане. Само така можемъ да бждемъ сигурни, че сме запазили лозето. При това да се не забравя, че листата на лозята сж много нѣжни прѣзъ този периодъ и щомъ се заразятъ веднага болестта обхваща цѣлия листъ. Късно прѣзъ есенъта листа може да получи много спори, но всѣка една се локализира и той много рѣдко може да пострада. Ако има нужда и ако искаме да запазимъ новитѣ листа, то се прѣска прѣзъ лѣтото 4 — 5 пжти. Когато гроздето е младо то е на открито и се напада много лесно отъ перноспората, но по-късно се покрива отъ листата, а като вземе да зрѣе то не се напада вече отъ маната. Късно на есенъ, ако прѣскаме, никога не трѣбва да прѣскаме гроздето, а само листата, когато прѣзъ пролѣтъта — напротивъ трѣбва да прѣскаме внимателно всички чепки, които сж на открито.

Ив. Добревъ.

ПЛѢВЕНСКИЯТЪ ГОВОРЪ.

Много е писано и говорено за значението на народната словесностъ като важенъ изворъ за изучаване народния духъ и мирогледъ. Български народни умотворения сж събирани отъ Раковски, братя Миладинови, Шапкаревъ, А. Т. Илиевъ, П. Р. Славейковъ и др. Цѣненъ приносъ въ това отношение даде и Министерството на Народната Просвѣта, когато почна да издава отъ 1889 год. „Сборникъ на Народни умотворения, наука и книжнина“, изданието на който по-късно продължи Българската Академия на Наукитѣ. Въ тоя Сборникъ сж помѣстени научни изслѣдвания по етнографията, историята, архиологията, географията на България, помѣстени сж множество народни пѣсни, приказки, пословици, гатанки, обичаи, вѣрвания и другъ фолклоренъ материалъ. Забѣлжително е, че въ отдѣла „Народни умотворения“, дѣто е събранъ материалъ отъ почти всички мѣста на нашето отечество, отъ Плѣвень и околната му има печатано много малко. Само въ томъ XII на Сборника, стр. 137, сж обнародвани отъ Плѣвень двѣ народни вѣрвания по Коледа и Нова Година въ 10—20 реда. Тоя фактъ говори не твърдъ добръ за плѣвенската интелигенция. Тя не се е погрижила да запише нѣщо отъ една стара култура, която бързо отстъпва мѣсто на нова, различна отъ нея.

Когато има записано фонетично (както се чуватъ звуковете и форми на думитѣ) народни умотворения, тогава по-лесно може да се сжди за особеноститѣ на даденъ говоръ. При липса на подобенъ материалъ отъ Плѣвень, който иска сега да изучава плѣвения говоръ, трѣбва внимателно да се вслушва въ произношението на по-стари, коренни жители на града и въ грѣшкитѣ, що правятъ плѣвенци, когато говорятъ книжовно.

Доста отдавна ученитъ, които сж изслѣдвали българския езикъ, го дѣлятъ на двѣ голѣми нарѣчия: западно и източно, възъ основа изговора на старобългарския звукъ Ъ. Професоръ Цоневъ, познавачъ на българския езикъ, посочва границата между тия двѣ нарѣчия. Тя захваща на сѣверъ отъ устието на р. Витъ, върви въ югозападна посока почти по права линия съ малка извивка къмъ Татаръ-Па-

зарджишко и свършва до Солунъ, дѣто и днесъ има български говори, макаръ, гърцитѣ да се мжчатъ да ги унищожатъ.

Тази линия раздѣля българската говорна областъ на двѣ половини: западна и източна. Въ западната половина Ъ се изговаря всѣкога като Е, напр. млеко, брегъ, сенка, ветъръ, репа, и др.; а въ източната половина Ъ се изговаря въ повече случаи ту като Я, ту като Е въ зависимостъ отъ ударението и слѣдващата сричка, напр. мляко-млекъръ, брягъ-брега, сянка-сенчестъ (слѣдва мека сричка), лято-легенъ, вятъръ-ветрець и др. Плѣвенъ и околията принадлежатъ по-скоро къмъ западното нарѣчие. Тукъ Ъ се чува най-често като Е: млеко, лето, брегъ, снегъ, белъ, плева, легамъ, седамъ и др.

Друго, което отличава плѣвенския говоръ и го припращава къмъ източнобългарскитѣ говори, е, че гласнитѣ: А, Е, О, потъмнѣватъ (редуцирватъ се) въ Ж, И, У, когато сж безъ ударение напр. казва се "гратскъ гръдинъ" (вм. градска градина), улицъ (вм. улица), паркъ (вм. парка), мжстилу (вм. мастило), агни (вм. агне). Нивекъ (вм. Невѣнка), дубро, дубринъ (вм. добро, добрина), уженвжмъ (вм. оженвамъ). Много "обикновено явление е съгласнитѣ б, в, г, д, ж, з, които се наричатъ звучни, да се изговарятъ като п, ф, к, т, ш, с, когато сж въ края на думитѣ или сж прѣдъ беззвучна съгласна. Напр. боп (вм. бобъ), Бок (вм. Богъ), глат (вм. гладъ), жи ф (вм. живъ), мжш (вм. мжжъ), флес (вм. влѣзъ), расоткж (вм. разходка), цѣфти (вм. цѣвти), ниску (вм. низко), книшкж (вм. книжка) и др. И обратно, когато беззвучна съгласна се намѣри прѣдъ звучна, се чува като съответната си звучна, напр. свадба, (вм. сватба), згудявжм (вм. сгодявамъ), збор (вм. сборъ), одгуур (вм. отговоръ), велигден (вм. великденъ) и др. Когато съгласни Д и Т се намиратъ прѣдъ мека гласна, се изговарятъ като меки Г и К: грозг'е (вм. грозде), ливаг'е (ливадъ), цвек'е (цвѣте), пжк'я (пжтя), брак'я (брата).

Много думи се изговарятъ неправилно защото става тжй наречената асимилация (изравнение) на гласнитѣ, затова въ Плѣвенъ казватъ: диширя (вм. дщеря), сиви (вм. сега), утишол (вм. отишелъ), миничък (мъничекъ) и др. Често се изпускатъ съгласни въ началото, срѣдата и края на думитѣ, напр. зехсилеп (взехъ си хлѣбъ), раня сж (храня се), Ристу (Христо), Ка мужи джгуизмислишъ? (вм. какъ можа да го измислишъ), уото (вм. ухото) ъра (вм. хора), муж (вм. муха), радус (вм. радостъ), старус (вм. старостъ) и др.

Изпускатъ се съгласни при членуване въ множ. число на имена отъ срѣденъ родъ съ окончание та: кучета, съчленъ въ множ. число се казва кучеата (вм. кучетата), момчеата, пилеата, телеата и др. Освѣнъ това има характерни за Плѣвенци думи, които трѣбва да се събератъ. Такива сж: напимѣръ: соба (вм. стая), мече (вм. печка), чехли (вм. обувки). Двѣ характерни грѣшки, които плѣвенци често правятъ сж слѣднитѣ: употребятъ личното мѣстоимение женски "родъ" вмѣсто въ един. число въ множествено, и думата защото вмѣсто че. Примѣръ: Зели книгѣтъ? Зехъ ги (вм. взехъ я); Ние знаимъ, зашто... (вм. ние знаемъ, че...).

Трѣбва ли изброенитѣ особености на плѣвенския говоръ да се поддържатъ въ книжовния езикъ и обикновения разговоръ? — Не! Всѣки, който се мисли за образованъ човѣкъ, трѣбва по-скоро да се освободи отъ особеноститѣ на говора, които е усвоилъ несъзнателно отъ дѣтинство, и да говори книжовно (литературно). Само тогава той ще покаже, че наистина е човѣкъ съ култура.

Ас. Икономовъ.

ОБЩЕСТВЕННОТО МНЕНИЕ

Философско-химична студия

Старитѣ учени смѣтаха, че общественото мнение е колективно чувство на членовѣтѣ на едно общество. Тая формула, обаче, отдавна е обявена за несъстоятелна отъ французкия ученъ Жьоманфишъ. (Отъ него има прѣведени на българскитри капитални съчинения): „Не искамъ да знамъ“, „Петъ пари не давамъ“. „Не го бръсна за лула тютюнъ“. Последниятъ откри въ своята лаборатория, че общественото мнение не е нищо друго, освѣнъ единъ възсивъ газъ съ специфична остра миризма, който се отдѣля отъ врѣме на врѣме отъ сивото мозъчно вещество. Жьоманфишъ даде на този газъ химическата формула ОМ и установи, че най-често той се явява отъ втора валенция (между двама души). Това внезапно откритие направи сензация, понеже даде да се разбере най-сетнѣ, че въ ОМ има нѣщо субективно, дори много субективно. Отъ тогава насамъ съ този важенъ въпросъ се занимаватъ много учени, между които първо мѣсто заема младиятъ германски философъ Есистъ Миръ-Глайхъ, (отъ него на български сж прѣведени: „Зеленъ хайверъ“, „Яки очи“) който пръвъ успѣ да добие този газъ по химически начинъ. За тази цѣль Есистъ Миръ-Глайхъ турналъ въ плѣшивата реторта на единъ затлѣстѣлъ библиоманъ малко счукано на прахъ тупе и го залялъ съ слабъ разтворъ отъ самонителна киселина, като за безопасностъ турналъ върху ретортата единъ министерски цилиндъръ. Тогава изъ устната кухня на подложения на опитъ цилиндру започнали да излизатъ мехурчета, които грижливо се събрали отъ пресата въ особени груби колони, за да издържатъ голѣмото нахално налѣгане. Този опитъ се повторилъ успѣшно нѣколко пжти, докато най-сетнѣ напълно се установило, че ОМ не е нищо друго освѣнъ единъ човѣшки газъ, затворенъ въ черепната кухня, както непримѣръ Н₂S е другъ човѣшки газъ, затворенъ въ абдомената кухня. Но докато Н₂S има само едно опрѣдѣлено мѣсто за своето грѣмогласно отдѣляне, то ОМ може да си пробие пжтъ прѣзъ три различни органи. Споредъ това сжществуватъ три категории общественото мнение:

I. Ако ОМ си пробие пжтъ прѣзъ устата, бива малко розовъ, освѣжителенъ и се нарича апостолски, но щомъ жбитѣ сж повредени, а това се случва често, този газъ добива лоша миризма и се нарича тогава политически или клюкарски, (единиятъ съ кисела реакция — мжжки, другия съ лугава — женски).

II. Ако ОМ си пробие пжтъ прѣзъ очитѣ, бива малко зеленкавъ (резеда), дѣйствува ободрително и се казва художественъ, но щомъ очитѣ сж лоши, добива пурпуренъ цвѣтъ и се казва донжуански или моденъ (единиятъ съ кисела реакция — мжжки, другиятъ съ лугава — женски).

III. Ако ОМ си пробие пжтъ прѣзъ прѣститѣ на ржката и по измисления отъ Гутенбергъ начинъ стане достояние на обществото, този газъ се нарича тогава литературенъ, но най-често, понеже дѣсницитѣ сж изморени, нарича се словоизлиятеленъ или анонименъ (единиятъ съ кисела реакция — мжжки, другиятъ съ лугава — женски).

Отъ тѣзи три категории ОМ най-разпространенъ е ОМ I-а (обществено мнѣние I-ва категория буква в), сирѣчь клюкарския. Той съставлява около 99% отъ ОМ въ цѣлия свѣтъ. Влияе много злѣ на тъканитѣ. Ако напимѣръ меката и нѣжна кожа около врата на една дама е много разголена, тя попада подъ влиянието на разпространения въ атмосферата ОМ и бива разядана толкова силно, че често става нужда да се знае потеклото на дамата прѣзъ три пояса назадъ, за да се намѣри обяснение на загадката.

Погълнатъ вжтрѣшно въ голѣмо количество ОМ е отровенъ. Особено злѣ дѣйствува на млади момичета, като прѣдизвиква едно отвращение отъ живота и конвулсивни

Мизия, год. I брой 5

болки въ гърдите. ОМ I^a прѣдизвиква разни болѣсти, като пиянство, развратъ, кражба и пр. и то най-често въ хора съвършено неразположени къмъ подобни заболявания. Напротивъ, ОМ не влияе на заразения вече отъ сжщитѣ болѣсти, а ги остава спокойно да болѣдватъ до собствената си смъртъ.

Лѣкъ противъ заболяванията отъ ОМ е да се издигне името на французкия ученъ Жьоманфишъ до принципъ, който да ни служи като противоотровна маска срѣщу язвителнитѣ влияния на този опасенъ газъ. Има специални маски марка „Je n'en fiche“, които се продаватъ и на българския пазаръ, само че струватъ скъпо, понеже не се купуватъ съ пари, а съ умъ, който се срѣща сега по-рѣдко отъ златото. Запазената марка на български е „петъ пари не давамъ“. Снабдени съ този апаратъ, хората вече не сж уязвими отъ ОМ. Тогава ОМ ще остане да разяжда само онѣзи индивиди, които не сж успѣли да си набавятъ тая скъпоцѣнна маска, т. е. онѣзи хора, у които коремната кухня изпълнява функцията на главния мозъкъ.

Единъ оптимистъ.

ХРОНИКА

■ Въ миналия (четвърти) брой на „Мизия“ неволно е допустната една грѣшка при коригирането. Въ статията на г-нъ Н. Киримидчи „Неприятелитѣ на лозата“, вмѣсто земниятъ червей (агротисъ) погрѣшно е напечатано на двѣ мѣста: зелениятъ червей. Молимъ читателитѣ и автора на статията за извинение. Да се чете: земниятъ.

■ Редакционниятъ комитетъ благодари на всички абонати, които внесоха абонамента (20 лв.), за първото полугодие на „Мизия“ при настоятеля г. Борисъ Мариновъ и умолява онѣзи, които още не сж сторили това, да побързатъ да се издължатъ, съ което ще улеснятъ много издаването.

■ Отъ 24—28 май въ Търново се състоя XV редовенъ съборъ на Българското Туристическо Д-во. На събора присѣтствуваха делегати и гости туристи отъ цѣла България. Извърши се тържествено освещаване на първата туристическа хижа, построена отъ Търновския клонъ на Царевецъ. Отъ Плѣвенския клонъ „Кайлъшка долина“ освѣтнѣ двамата делегати на събора присѣтствуваха и осемъ души гости.

■ Министерството на Търговията, Промислеността и Труда е разрѣшило на Плѣвенската есперантска група да уреди лотария отъ 10,000 билети по 2 лв. единия, срѣщу 2,000 печалби на обща стойностъ 8,000 лв. Печалбата ще се употреби за издаване съчинения прѣдимно отъ българската литература, прѣведени на есперанто. Инициативата на есперантиститѣ заслужава подкрѣпа.

■ На 25 май се състоя окръжна радикална сбирка. Тя започна съ голѣмо публично събрание, на което говори народниятъ прѣдставителъ г. Петъръ Тодоровъ. Той разгледа конвенцията, която репарационната комисия прѣдложи на българското правителство и заяви, че отъ финансово-стопанско гледище тя е непоносима и туря край на нашата икономическа независимостъ. Спрѣ се върху конференцията въ Генуа, вътрѣшната политика на правителството, университетския въпросъ, безчетнитѣ атентати и убийства, „заговора на врангелиститѣ“ и пр. Салонътъ бѣше прѣпълненъ отъ слушатели и делегати. Проф. Д-ръ Фаденхехтъ, поради болѣсть, не можа да дойде.

Мизия, год. I брой 5

■ Въ брой 67 отъ 21 май на седмичниятъ литературенъ листъ „Развигоръ“, главенъ редакторъ на който е г-нъ проф. Алекс. Балабановъ, срѣщаме единъ приятенъ отзивъ за „Мизия“. Слѣдъ като е прѣдадено съдържанието на третия брой на „Мизия“, казва се слѣдното: „както изобщо списанието, така и всѣка отдѣлна работа въ него прави впечатление на сериозно нѣщо. Изглежда, че не е списание на дѣцата — каквито излизатъ въ всички градове на провинцията — а на „бащитѣ“, затова не е изпълнено отъ начало до край съ „поезии“, а съ истински приноси и съобщения, подбирани доста добръ“.

■ Четиредесетъ и шестъ години се изминаха отъ смъртта на най-великия българинъ — Хр. Ботевъ. По този случай комуниститѣ устроиха снощи вечеринка. Имаше сказка на тема: „кому принадлежи Ботевъ“. Не е ли светотатство да се пита, кому принадлежи тоя великанъ?! Дали на комунисти, или на широки социалисти, или на буржуазни партии, или на земледѣлци? Той принадлежи на онова хубаво врѣме прѣди освобождението, когато сърцата пламтѣха отъ идеализмъ, той принадлежи на балкана, който пѣеше хайдушка пѣсень, той принадлежи на измжчения свой народъ! И никой въ днешнитѣ врѣмена на апатия и бездѣйность нѣма право да пита, кому принадлежи борецътъ Ботевъ, защото, ако самъ великиятъ пѣвецъ и революционеръ възкрѣснѣше на Вола и видѣше до кждѣ е стигнала България, за която проля кръвта си, той веднага би поискалъ да умрѣ наново.

■ На 27 май въ салона „Съгласие“, слѣдъ дълговрѣменна упорита подготовка, г-нъ Чалъковъ изнесе двѣ дѣтски оперети: „Седемтѣ козлета“ и „Празника на цвѣтата“. Изпълнението бѣ добро, посѣщението — лошо. Причината: тѣзи които играеха бѣха дѣца малки, и не можатъ да „вълнуватъ“, както напримѣръ „вълнуватъ“ голѣмитѣ дѣца отъ Свободния театръ.

■ На 24 май, по случай празника на Спортенъ клубъ „Побѣда“ — Плѣвень, на колодрума се състоя футболно състезание между „Побѣда“ и „Сава“ — Русе. Мача завърши съ 3:1 гола въ полза на „Побѣда“. Присѣтствуваха много граждани.

■ Отъ Ябланското окол. д-во на запаснитѣ офицери се получи въ редакцията ни протестъ противъ М-ръ Радуловъ и прѣдизвикателствата на други отговорни лица, за несправедливитѣ обвинения хвърлени срѣщу запасното офицерство.

■ За да може на „Мизия“ постепенно да се даде видъ на едно сериозно и спретнато списание, редакционниятъ комитетъ рѣши малко по малко да се освободи отъ обявленията, макаръ тѣ да сж едно добро доходно перо. Нужно ще е, обаче, за смѣтка на това да се увеличатъ абонатитѣ, а най-вече на врѣме да става тѣхното изплащане. Умоляватъ се всички, които цѣнятъ ползата, която града би ималъ отъ закрѣпването на едно такова списание, да посочатъ на редакцията нови абонати. Всѣки който запише петъ нови абонати получава даромъ списанието, а така сжщо и новогодишната премия: разкошенъ стѣненъ календаръ съ изгледи отъ Плѣвень.

■ Нужникътъ въ градската градина е отвлеченъ. Ако не може да се разруши отъ основа и да се построи новъ, нека поне се държи чисто!

— Измислиха: телеграфъ безъ жици, барутъ безъ димъ, вино безъ алкохолъ, каруци безъ коне — нѣма ли нѣкой да измисли и зестра безъ жена?

— Кой отъ двама ви е по-възрастенъ, жена ти или ти?
— И двама сме родени въ една и сѣща година, само че, естествено, жена ми е по-млада съ нѣколко години отъ мене.

— Мамо, малката сестричка плаче и татко ужасно се кара, че не може да чете вѣстника си.

— Дай на нея биберончето, а на баща си наточи една кана вино, та да млъкнатъ. Азъ бързамъ много, защото ще пропусна хубавия рефератъ на г-жа Шляйкова: „Длъжноститъ на интелигентната майка“.

Съдържание от миналия (четвърти) брой.

За университета — Б. П. Любомировъ;
Отшелникъ (стих.) — И. Ф.; Младежкото четиво — Ил. Бърдаровъ; Кржжокъ — Б. Н. Ш.; По скалитъ — Ив. Дановъ; Елинъ-Пелинъ — Слушателъ; Фалшификация на съеснитъ и питейни продукти — Д-ръ Зах. Гановъ; Неприятелитъ на лозата — Н. Киримидчи; Хроника; Вода за вѣрность — В. Н.

Въ желѣзарския магазинъ на

Ат. Илиевъ — Плѣвненъ

Съръ-пазаръ при дървенитъ складове на Бр. Ив. Мутафови

ИМА ВИНАГИ ВСИЧКИ ВИДОВЕ ЖЕЛѢЗАРСКИ МАТЕРИАЛИ

за строежъ на кжщи, коларски материали, ламарина черна и бѣла, цинкъ, лизгори, лопати, вили, бои, лакъ и др.

ЦѢНИ УМѢРЕНИ.

ЖЕЛѢЗНИ ГРЕДИ за постройка всички профили.

ЖЕЛѢЗА: шини, обли, налжкъ, чемберъ и др.

ОСТИ: банашки и др. за кола и каруци.

БРАВИ, панти и други. Всички прибори за строежъ.

МОТИКИ: разни форми и голѣмини

и всѣкава друга дребна и едра желѣзария.

при Тихоловъ & Врабевски

Плѣвненъ — София, ул. Царъ-Борисъ 101.

БР. ИВ. АТ. СТАМЕНОВИ — ТУРБИННА МЕЛНИЦА

СКЛАДЪ — Плѣвненъ, ул. Алекс. № 40 до хотелъ „България“.

ТЪРГОВИЯ СЪ ЗЪРНЕНИ ХРАНИ И БРАШНА НА ЕДРО И ДРЕБНО.

Въ склада ни ще намѣрите постоянно и въ каквото количество поискатъ всѣкакви отстояли първо-качествени брашна на цѣни конкурентни, понеже се добиватъ въ собствената ни мелница.

— Плѣвненскиятъ общински съвѣтъ проучава най-осново и енергично въпроса за освѣтлението на града. Има прѣд-ложение да се направи на Опѣнския баиръ единъ голѣмъ порцелановъ резервуаръ за слънчеви лжчи, който, слѣдъ като се напълни прѣзъ деня съ свѣтлина, ще се затваря съ специаленъ капакъ херметически. Хванагитъ прѣзъ деня слънчеви лжчи, чрѣзъ особени тржби ще се прѣкарватъ въ града и по тоя начинъ ще се постигне едно модерно освѣтление. Коларовъ, като се научилъ за намѣрението на Общината и страхувайки се отъ конкуренцията, подписалъ договора, и веднага пусналъ електричеството. По тоя начинъ новоизмисления способъ за слънчево освѣтление съ резервуаръ ще се инсталира само въ крайнитъ квартали.

ГАСЪ

двойно рафинирана въ варели, каси и малки варелчета по 25 литри.

ГАЗОЛЪ (НАФТЪ) за индустриални цѣли.

ГАСЪ ДЕСТИЛИРАНА — СПЕЦИАЛНА ЗА МОТОРИ И ВЪРШАЧКИ.

БЕНЗИНЪ 720 и 750 градуса

МАСЛА МАШИННО, ВАГОННО, ЦИЛИНДРОВО ОТЪ РАЗНИ КАЧЕСТВА.

КАТРАНЪ РОМЪНСКИ — „ПЪКУРА“ БЕЗЪ НИКАКВИ ПРИМѢСИ.

СОЛЪ РОМЪНСКА, камена, бѣла отъ мината „СЛАНИКЪ“ само на буци безъ дребна.

отъ първостепенната въ България кжща за петролни произведения и доставка на ромънска солъ има винаги въ голѣмъ депозитъ ПРИ НАЙ-ИЗНОСНИ ЦѢНИ.

ЧЕЛЕБИ ЕЛ. ХАСОНЪ, ПЛѣВЕНЪ

Съръ-пазаръ подъ хотелъ „БЪЛГАРИЯ“.

Д-ВО „ТЕХНИКА“ — Плѣвненъ

НА СЪРЪ-ПАЗАРЪ

Складъ на земледѣлски и индустриални машини

Доставя и инсталира: Мотори: газожени, бензинови и др. Мелничарски машини, Трактори, Локомоби, Парни вършачки и др.

На складъ: Жетварки, Триори, Плугове, Грапи, Вѣячки и др. Каиши, Масла, Технически артикули и др.

Дава съвѣти и ръководи технически прѣдприятия при цѣни и условия най-износни.

МЕЛНИЦА при село БИВОЛАРЕ (Плѣвенско).